

Nýklæktir lærarar á Læraraskúlanum í 1938. Vinstru megin á aftasta rad: Óli Dahl, Jóhan Lamhauge, Símun Hansen, Kjartan Hentze, Hans Huusgaard, D.J. berg, Ingvar Jacobsen og Arnold Vinther. Á fremsta rad: Hans David Jacobsen, Louisa Johannesen og Jacob Olsen.

teir byrjaðu byggingina, til arbeiðið var liðugt. Teir arbeiðdu sum sagt í frítíðini tá útróðrarveðrið ekki var til vildar.

— Eg minnst, at abbi plagdi at siga, at forsømdi hann ein útróðrardag, so var tað sum at forbróta seg. — Nei, tað var ikki lukkuligt at lata ein útróðrardag fara framvið.

— Av tí at pápi var til lands í Íslandi og tí eg var elsti sonur, plagdi eg at fara á fiskileið við abba. Tað var eisini mangan, at abbi bað Konoy geva mær fri úr skúla, og tað var altíð jattað.

Teir gomlu høvdu virðing fyri útróðrinum.

Fiskaðu í «kontrabók»

— Í 1930 bleiv Huusgaard fermdur í Funningsfirði. Ein lastbilur var tókur, sum koyrði konfirmantar úr Eysturoynni, tann partin av teianum, har vegasamband var. Gamli Smyril fraktaði ungfolkið víðari.

— Vit fóru ein týsdag, og sunnudagin vóru vit fermd. Hetta vóru fyra goðir dagar, sum eg bert minnst gott afturá. Um kveldarnar dansaðu vit á brúnni. Annar konfirmantur hetta árið var Salomon Joensen, sum seinni bleiv prestur.

— Tá eg var fermdur, vildi eg sleppa til skips. Annars var eg til útróðrar, tí mamma ikki vildi sleppa mær ov tíðliga til skips. Vit fiskaðu, men fingurongar reidur pengar. Tíðirnar í 30unum vóru so vánaligar, at vinningurin bleiv skrivaður í kontrabók. So noyddist ein at keypa vörur fyri pengar-

nar.

Árið eftir fór eg við «Gunhild» á Toftum, og tá var Sámál á Rætt skipari.

Í 1933 fór eg á háskúla í Havn. Hugur min til bókurnar var eins stórur, sum til fiskiskapin. Mær dámdi ógvuliga væl á háskúlanum, har Símun av Skarði og Rasmus Rasmussen undirvistu. Sigrid av Skarði stóð fyrri matgerðini.

Skúlin byrjaði í oktober, tá skipini vóru komin heim, og helt fram til umleið mars mánaða, tá skipini fóru avstað aftur.

Vit vóru bert seks næmingar. Eg minnst: Herluf Berthelsen, Fuglafirði, Mourits Mohr, Sandi og Arnold Joensen, Vestmanna.

Arnold Joensen og eg samdust um, at vit skuldu fara á Læraraskúlan til heystar, tá vit høvdu verið til skips um summarið. Men Arnold kom ongantið aftur, tí skip hansara fór við mann og mús. Einkí spurdist aftur.

— Eg fór ein túr við Esther, men tá upptøkuroyndin á Læraraskúlanum var í mai mánaða, noyddist eg at vera heima, næsta túrin.

Vit fóru 11 sum fóru til upptøkuroyndina og 10 sluppu inn. Hetta var seinasta skeiðið har skúlatíðin var try á, og eg tók prógv í 1938.

Vandre lærari

— Tá eg var liðugur, bleiv Jóhan á Lava, lærari á Skálafirðinum, sjúk. Eg fekk tí vikarstarv fyri hann. Tveir skúlar vóru at ganga millum. Ein í Skálafirði ella Skálabotni og ein

Innan Glyvvar. Skúlin var ein stóra í privathúsi. Tað var hugnaligt.

— Úti í køkinum hoyrdu vit menn sita og práta um sildaveiðu o.a. og í kjallaranum beiljaði kúgvín.

— Í 1939 skuldi Jákup Folland, lærari í Vestmanna niður á Læraraskúlan á skeið í eitt ár.

Eg fór til Vestmannar at arbeiða, men av tí at seinni heimsbardagi brast á, bleiv eg verandi har til 1945.

Børnini vóru ov still

— Gerandisdagurin var nógv merktur av krignum, tí flogfór tveittu bumbur, eins og minur fóru lagdar út á firðirnar.

Børnini vóru ógvuliga ótrygg í skúlanum hesa tíðina, og eg kendi tað á teimum, tí tey vóru alt ov still.

— Flogfórini komu úr Noregi, og tá tey flugu yvir Viðareði, ringdu teir boð hiðani, og luftalarmur hoyrdist.

— Einu ferðina var serliga vandamikið, tí ein koldampari lá við bryggju og nógv skip fóru komin at lasta kol.

Eitt flogfar tveitti torpedoir niður móti

Samskiptið millum lærara og næming er eisini broytt munandi, síðan Huusgaard byrjaði í skúlanum. Best sæst tað á myndini, her Huusgaard bjóðar næmingunum konfekt, í samband við seinasta skúladag hansara.

bryggjun, men tibetur lendu tær í haganum. — Hævd hon rakt bryggjuna, var stór vanlukka hend.

Av tí at bumbingin helt fram, valdu vit at lata skúlan aftur eina tíð.

Eg fór heimaftur til Gøtu, men har var stóðan ikki betur. Nógvur minur fóru lagdar, og tá uppgongd var, slitu minurnar og brustu at landi.

Einu ferðina fóru vit til Skipanes, tí vit hildu tað vera ov vandamikið í Gøtu, men har fóru flogfórini eins stórir vandi.

— Serliga ringt var skil-ið í 1941 og 42, men eftir hetta fór eg aftur til Vestmanna at undirvísja. Tá býttu vit børnini upp í tveir bólkar, so øll børnini ikki fóru savna á einum stað, um okkurt skuldi hent.

Eftir tvey ára skeið í Danmark hitti Huusgaard

konu sína. Tey giftust í 1948.

— Jú, nú gevist eg í skúlanum, sigur Huusgaard. Eg havi nógv at vera takksamur fyri, nú eg havi undirvist í 48 ár. Serliga takksamur eri eg fyri tann stuðul, sum kona mín hevur veitt mær øll hesi árin.

Beiggi tin gekk í skúla hjá mær

— Tá Huusgaard minnst aftur á bygdirnar Vestmanna, Eysturoy, Klaksvík, Kaldbak og Tórshavn, hann hevur verið lærari, sigur hann bráðliga: — Beiggi tin gekk í skúla hjá mær!

— Jú mangt er at minnst. Hesin næmingurin verður fimti um stutta tíð.

— Um n. tíðar børn og skulaskipan, sigur Huusgaard, at børn og ung í

Framhald á síðu 19

